

jeg mener, og at jeg er ærlig. (Ja! Ja! Hør!) Tiderne ere farlige, det synes, at en europæisk Krigs nærmer sig, og jeg veed da ikke noget sandere, end hvad der forleden blev udtalt i Landstinget, at naar en lille Stat staaer søndersplittet i sit Indre og har afgivet Bidnesbyrd om, at den ene repræsentative Forsamling ikke kan komme overeens med den anden og ikke med Regjeringen om Ordningen af de indre Forhold, saa er det let muligt, at en saadan Stat bliver udseet til Offer. Jeg mener, at det under en saadan opløst Tilstand er farligt at gaae den allernærmeste Fremtid imøde, og skulde, hvad Gud forbyde, en saadan Ulykke indtræde, saa veed jeg ikke, om den ærede Rigsdagsmand ligeoverfor (S. A. Hansen) kunde berolige sig med: jeg holdt dog paa min Ret, og da er det mig det Samme, hvad der er skeet; — jeg kunde ikke berolige mig dermed.

Tscherning: Maatte jeg gjøre en personlig Bemærkning!

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for at gjøre en personlig Bemærkning.

Tscherning: Den ærede Minister talte om Rigsraadet og sagde, at de Forslag, som jeg der havde stillet, vare blevne forfaste; men Rigsraadet har jo slet ikke været sat istand til at kunne staae denne Lov forbedret. Det maa her siges til Rigsraadets, det foreløbige Rigsraads Væge, at dersom Udcastet havde været forelagt det til Behandling og Rettelse, saa havde vist meget af det, vi nu klage over, været forandret. Den ærede Minister kan kun modbevise det ved at fremlægge Forhandlingsprotokollen.

Finansministeren: Det er en meget beqvem Stilling at indtage, naar man her beraaber sig paa Forhandlinger, som ere foregaaende paa et Sted, hvor Forhandlingerne holdes og skulle holdes hemmelige. Jeg skal afvise enhver Hentydning til disse Forhandlinger, men jeg skal dog derhos erklære, at jeg ikke troer, at der fra den ærede Rigsdagsmands

Side er mindste Berettigelse til at lade det faae Skin af, at der hos Rigsraadet skulde kunne ventes nogen Tilslutning til den Ordning af Forholdene, som han synes at antyde som den rette. Hvad der foreligger, hvad der kan omtales, og hvad der er bekendt for hele Folket, ere de af Rigsraadet afgivne allerunderdanigste Betænkninger og Andragender til Hans Majestæt Kongen og dets Beslutning angaaende Forfatningsloven. Af denne sidste vil den ærede Rigsdagsmand og Enhver, som maatte interessere sig for at vide, hvad der af Rigsraadet er udtalt som dets bestemte Mening, som dets uskrivelige Anskuelse, — erfare, at den Meddeeltighed i Lovgivningsvirksomheden, der ved Fællesforfatningsudkastet er paatænkt, kun forekom ubetænkelig, fordi den var „saaledes ordnet, at de Ulemper, som deraf kunde opstaae, maae anses fjærnedes“. Rigsraadet har nemlig steds anseet det som forbunden med store Ulemper at indrømme Fællesforfatningens Lovgivningsmagt i alle Sager, og det er bekendt for den ærede Rigsdagsmand, som for Enhver, at det ikke var muligt at erholde Majoritet for et Andragende til Hans Majestæt, som gik ud paa, at der skulde indrømmes en almindelig Meddeeltighed i Lovgivningsvirksomheden. Rigsraadet har altsaa, og her til skal jeg for Diebliffet holde mig, kun udtalt sig for en saadan Meddeeltighed, hvorved de Ulemper, som af den kunde opstaae, vare fjærnedes, og en saadan har det erkjendt at være tilveiebragt ved de betryggende Bestemmelser, som ere indeholdte i Forfatningsudkastet. Det er vel let for Enhver at vide, at der herved fremfor Alt sigtes til Bestemmelserne i § 45.

Premierministeren: Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at jeg for glemte at gjøre en factisk Bemærkning, som det dog er anseet fornødent at meddele det høttagede Thing. Der er her fra flere Sider udtalt, at der fra det forrige Ministerium forelaa et Efterladenskab, som gik ud paa den constitutionelle Forfatning for Fællesanliggenderne, der skulde indeholde ikke et Et-Kammer-System, men derimod et To-Kammer-System. Det blev paa